

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas VI. Ab anno Christi 1050. ad 1060.

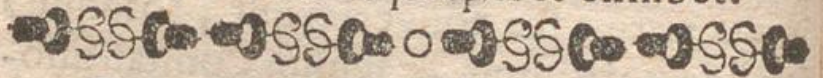

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

submitit Brunonem Comitis Dagsburgensis filium, Episcopum Tullensem, qui assumpto habitu Pontificio transiens Cluniaco, monitus est ab Hildebrando Monacho (qui postea fuit Gregorius VII.) ut hunc cultum deponeret, pollicitus, hoc pacto illum & Henrico & Clero Romano gratum fore; quare in habitu peregrini Romæ susceptus est, & creatus Pontifex sub nomine Leonis IX. vir prudens & pius, signis & miraculis clarus.

✱(1050.)✱ Leo Pontifex Berengarium Hæresiarcham in duplici Synodo, Romanâ & Vercellensi condemnatum, a Fidelium cœtu excommunicat.

Michaël Rex Scotiæ ad limina Apostolorum devotionis ergo venit Romam, ubi multa virtutum specimina, & signatè profusæ liberalitatis in pauperes exhibet.

DE CAS VI.

✱ *Ab anno Christi 1050. ad 1060.* ✱

1051. **N**atus est hoc anno Henricus III. ✱
 ✱ patre Henrico II. matre Agnetæ Augustâ, quem utero gerens, visa est draconem virulentum parere, quod somnium à Deo fuisse probavit evnetus.

1052.

✠(1052.)✠ Leo IX. proficiscitur in Germaniam, ut Henricum & Andream reconciliaret, hunc contumacem expertus deseruit, & illum parere promptum secutus est WORMATIAM, à quo etiam obtinuit auxilium contra Normannos, non satis subditos sanctæ Sedi.

Nova hæresis hoc anno ex indiscreto nonnullorum zelo exorta de Simoniacis reordinandis, quam tamen subito Leo Papa IX. auctoritate suâ, & Petrus Damianus scriptis opprimunt.

✠(1053.)✠ Leo IX. cum Henrico II. Imperatore transigit de bonis, quæ erant S. Petri in Germaniâ, ut fuit Abbatia Fuldenfis, Bambergensis, &c. pro locis, quæ ad Imperatorem spectabant in Italiâ, commutandis; simulque ab eo exercitum accipit ad Nortmannos S. Sedi rebelles compescendos; sed vario Marte feliciter infeliciter pugnans, tandem victus & captus est, veneratione tamen magnâ susceptus, & honorificentissimè dimissus est. Captus scribitur Leo per prodicionem Gebhardi Episcopi Aistettensis, qui postea factus Pontifex Maximus, de hoc crimine vehementer indoluit.

Michaël Cerularius Patriarcha Constantinopolitanus scribit acerbè contra Roman-

nam Ecclesiam, speciatim contra Azyma, jejunium Sabbathi, contra suffocatum, & Alleluja omissum in Quadragesima.

HÆRESIS REORDINANTIUM.

Fulerunt hi falsi quidam dogmatistæ, qui specioso quodam prætextu impugnandæ sectæ Simoniacorum asserebant, Simoniacos ad Ecclesiam redeuntes, non esse admittendos, nisi reordinarentur, eò quòd irritam esse ordinationem Simoniacorum putarent.

MICHAËLIS CERULARII PATRIARCHÆ CONSTANTINOPOLITANI HÆRESIS

Errores suos coagmentavit ex Simoniacorum, Valesiorum, Arianorum, Donatistarum, Nicolaitarum, Severianorum, Pneumatomachorum, Manichæorum & Nazaræorum erroribus, unde facile erit colligere, cujus farine fuerit.

HÆRESIS SIMONIACORUM SUB GUIBERTO ANTI-PAPA.

Simoniacorum hæresis, quæ venales fiebant Prelaturæ, hoc sæculum mirè infecit, & in Italiâ, Galliâ & Germaniâ ut pestis grassata est. Hujus autem mali fautorem se præbuit Guibertus Cancellarius (ille qui postea factus est Anti-papa) perniciosissimus homo, qui postmodum Longobardiæ Episcopus Simoniacos & concubina-
narios

narios ad cogendum Conciliabulum incitavit,
 statuendumque, ne aliunde Papam acciperent,
 quam ex Italia Paraiso sic Longobardiam ap-
 pellabat; Opposuerunt se fortissime Clemens II.
 Papa, & Hericus anno præsertim 1047. & ul-
 tra Conciliis convocatis, ut tanto malo mederen-
 tur; nec defuit Deus miraculo divinitus osten-
 so tanti mali abominationem patefacere. Contigit
 enim, ut Hildebrandus Archi-Diaconus (qui
 postea Pontifex creatus & Gregorius VI. appel-
 latus) unâ cum Episcopis à Victore II. Papâ
 veniret in Provinciam Lugdunensem, in eâque
 Synodum celebraret, in quâ Archi-Episcopus
 quidam litteratus & eloquens Simonia accusaba-
 tur, verum pecuniâ corruptis sequenti nocte,
 accusatoribus, pretioque emptâ eorum amicitia,
 cum in Synodum venirent, nemoque insurgeret
 accusaturus, Hildebrandus hominem interroga-
 vit: Credisné, ô Archi-Episcope, Spiritum
 Sanctum cum Patre & Filio unam esse
 substantiam Deitatis? quo respondente, Cre-
 do: addidit Archi-Diaconus, dic ergo: Gloria
 Patri & Filio & Spiritui Sancto, tunc ille
 Gloria Patri & Filio expedite dicebat, sed Spi-
 ritui Sancto nullatenus proferre potuit; unde
 advertens, se eadem iteratò tentantem nihil pro-
 ficere, justoque Dei iudicio se confusum sentiens,
 procidit ad pedes Archi-Diaconi, & ore suo Si-
 moniacum se esse pronunciauit, & Episcopali
 offi-

officio spoliatus, liberâ clarâque voce cecinit:
 Gloria Patri & Filio & Spiritui Sancto.
 Quo miraculo eò usque territi sunt Simoniaci, ut
 præter viginti septem alios Prælatos Ecclesiasti-
 cos quadraginta quinque Episcopi hoc veneno se
 infectos esse, confessi sint, nullâque aliâ accusa-
 tione expectatâ, se ipsi suis dignitatibus abdicâ-
 rint. In hunc modum hanc historiâ describit
 post Cardinalem Nicolaum Aragonium, Cardi-
 nalis Baronius in gestis Summorum Pontificum.

✽(1054.)✽ Leo Pontifex dum Cardi-
 nales in Legatione Constantinopolim mit-
 tit pro pace Ecclesiastica inter Græcos &
 Latinos, antequam hi redirent moritur mi-
 raculis in vita & post mortem clarus. Obiit
 etiam Constantinus Monomachus Orien-
 tis Imperator, eique successit Theodora
 Constantini X. filia, & Soror Zoës.

Ad hæc tempora refertur quoq; mors
 Benedicti Papæ intrusi & probri nefandi, de
 quo testatur Petrus Damiani in epistola, quâ
 scripsit ad fratres eremi, eum viatori cui-
 dam aliquando apparuisse in figura mon-
 stri, quod in caudam & aures asini desine-
 ret, & cætera ursus esset, eidemque viatori
 narrasse, se, quòd bestiæ in morem vixisset,
 æternùm damnatum esse, & usque ad diem
 iudicii per dumosa & squalientia, per sul-
 phurea, fætida, & averfa loca raptandum
 esse.

✽(1055.)✽ Gebhardus Aistettensis Episcopus annutu Imperatoris Henrici, & rogatu Populi Romani Pontifex eligitur, & Victor II. appellatur.

Florentiæ Concilium à Victore, præsentate etiam Imperatore Henrico contra Simoniacos celebratur, & aliud in Gallia Turotonii auctoritate Hildebrandi Cardinalis Archidiaconi Legati à latere Pontificis, in quo Berengarius in hæresin relapsus, eandem rursus ejurare adigitur.

Romæ magnum periculum vitæ adiit Victor Papa, quando illi subdiaconus in calicem, dum mysteria peragit, venenum infudit. Quod Deus duplici miraculo detexit, Victore calicem consecratum attollere non valente, & Dæmone Subdiaconum invadente, à quo fraus patefacta est, atque Sanguis in altari repositus, & servatus ad perpetuam tanti miraculi memoriam. Veneficus autem à Dæmone liberatus precibus Victoris, vixit divinæ justitiæ, & Pontificiæ sanctitatis monumentum.

✽(1056.)✽ Theodora Augusta Orientis creat Imperatorem Michaëlem Straticum crudæ senectutis virum militarem, & paulo post moritur intestinorum dolore,

Evocat denuò Imperator Henricus II.

Pon-

Pontificem Victorem II. in Germaniam & incidens in morbum de consensu ejusdem Papæ ac Episcoporum filium suum Henricum III. Regem Germaniæ tunc quinquagen constituit, ac in manibus Victoris Papæ Spiritum Deo reddidit.

Circa hæc tempora inventum est B. Virginis officium, sicut & usus flagellorum quæ disciplinæ vocantur, quem plurimum promovit Petrus Damiani exemplo S. Dominici Loricati. Probabile tamen est Christianos jam pridem ante hæc tempora in severis verberibus sæviisse secundum illud Pauli

ὕπνωπιόζων

✠(1057.)✠ Michaël Stratonicus Imperator Orientis cedit Imperium Isacio Comneno, a quo armis ad id adigebatur, & ad privatas ædes recedit.

Victor II. Papa rediens ex Germania moritur Florentiæ, ibidemque sepelitur, in cujus locum Suffectus est Fridericus frater Godfridi ducis Tusciæ, Diaconus Cardinalis, dictus Stephanus X.

Petrus Damiani prope vi admotâ eremo extractus, & in Episcopum Ostiensem consecratus, Cardinalis S. R. E. creatur.

✠(1058.)✠ Stephanus Papa X. moritur.

tur, Mox factio comitum Tusculanorum & Lateranensium intrudit Joannem Min-
tium Episcopum Velitrensem ac Benedi-
ctum nominat, Cardinalibus bonis fugien-
tibus aut latebras captantibus. Et Tusciæ
Duce armis urgente.

Moritur Casimirus Rex Poloniæ, qui
ex monasterio fuit revocatus in Regnum,
successitque illi Boleslaus filius.

Michaël Cerularius odiosus factus Im-
peratori ob crebras petitiones & minas
frequentes, ac ineptas, & quòd calceamen-
ta croco tincta induere vellet Imperato-
rum more, ab Isacio missus est in exilium,
eique substitutus Constantinus Licudex
Protovestiarius: Vir addictior Imperatori
quàm latinæ Ecclesiæ.

✠(1059.)✠ Isacius Comnenus ictus
fulmine Imperium tradit Constantino Du-
ci, & ipse Monachum induit.

Hildebrandi Cardinalis operâ, & con-
sensu cleri Romani creatur legitimus Pon-
tifex Gerhardus Florentinus Episcopus,
dictus Nicolaus II. pulso schismatico Be-
nedicto prius in Concilio Sutрино de-
posito.

Iterum Berengarius canit Palinodiam in
Concilio Romano Generali, moxque ad
vomitum revertitur.

Nico-

Nicolaus Nortmannos vinculo anathematis exolvit, eisque feudatario jure concessit Apuliam & Calabriam (excepto Benevento) imò & Siciliam, cum eam occupassent ante Ducatus nomine, eâ conditione, ut Pontificem adversus quoscunque defenderent, & aliquid simul tributis persolverent. Eorum deinde operâ tyrannorum munita loca omnia disjecit, ut hic Nicolaus Pontificibus Romanis libertatem restituisse videretur.

✥ (1060.) ✥ S. Eduardus Angliæ Rex mittit Legationem ad Nicolaum Papam cum collectâ pecuniâ, quæ nummus S. Petri dicebatur.

✥ ✥

DE CAS VII.

✥ *Ab anno 1060. ad annum 1070.* ✥

1061. **F**lorentiæ moritur Nicolaus II. de quo Petrus Damiani memorat, nullum diem illum prætermisisse elabi, quin pauperibus duodecim pedes ablueret. Eo demortuo Proceres, seu veriùs tyranni Romani Legatione missâ ad Henricum puerum effecerunt, ut ejus jussu convocata fuerit Synodus Satanæ Basileensis, in quâ acta Nicolai proscripta sunt. Malijus